

til, at Lovforslaget saaledes paa dette enkelte Punkt faar en helt anden Karakter, end det ellers har. Det er ikke nogen Revision af Valgloven, som her foreligger, thi saa vilde man jo komme ind paa mangfoldige andre Spørgsmaal, men her er kun Spørgsmaal om Valgkretsenes Fordeling, og der hører § 4 ikke hjemme og altsaa heller ikke de Forslag, som ere stillede dels til § 4 og dels til Forslagets Titel, som er en naturlig Følge af Indsættelsen af denne Paragraf. — Derimod ere vi i Mindretallet enige om at ville stemme baade for Forslaget under Nr. 3 og Forslaget under Nr. 4. Hvad Forslaget under Nr. 4 angaar, skal jeg ikke gaa videre ind derpaa; thi i saa Henseende kan jeg slutte mig til den ærede Ordfører. Vi ere blevne overbeviste om, at det vil være i alle Henseender u hensigtsmæssigt at flytte de to Kommuner fra Tisted Amtz anden Kres til første Kres og som Følge deraf stemme vi med Flertallet. Hvad Forslaget under Nr. 3 angaar, stemme vi for det af den Grund, at om det end ikke raader Bod, undtagen paa et enkelt Sted, paa de uheldige Forandringer af Regeringsforslaget, som efter vor Mening ere vedtagne ved Sagens 2den Behandling, gør det dog i dette ene Punkt. Vi mene, det er rigtigt at blive ved Middelfart som Valgsted, ligesom vi overhovedet mene, at det er rigtigt at blive saa meget som muligt ved de gamle Valgsteder og navnlig ogsaa saa vidt muligt blive ved Købstæderne som Valgsteder. Vi stemme derfor ogsaa for Forslaget under Nr. 3.

Naar nu den ærede Ordfører dernæst i væsentlige Spørgsmaal har genoptaget Debatten fra anden Behandling ved de Ytringer, han kom med om Flertallets Forslag, skal jeg i saa Henseende ikke egentlig følge ham, thi jeg tror, at denne Sag med Hensyn til Hovedprincipperne er bleven fuldstændig debatteret ved anden Behandling. Jeg skal kun sige, at naar den ærede Ordfører henholdt sig til, at i Flertallets Forslag ere Principperne fra 1848 blevne opretholdt, saa tillader Mindretallet sig at mene, at de vel ere blevne opretholdt paa forskellige Steder, men at de andre Steder ikke ere blevne opretholdt. Vi kunne ikke se rettere, end at iblandt Principperne fra 1848 forefindes f. Eks. ogsaa Valgkretsinddelingen efter Overørighedskreise, og det at beholde Købstaden som Valgsted er efter vor Mening ligeledes et Princip fra 1848, fremdeles det, at Folketinget skal bestaa af omtrent 100 Medlemmer. Det fremgaar tydelig nok blandt andet deraf, som jeg

har udviklet ved 2den Behandling, at de Ændringer, der have fundet Sted med Hensyn til denne Grundlovs-Paragraf, kun bestaa deri, at man er gaaet fra 1:12,000 til 1:14,000 og derpaa til 1:16,000, altsaa bægge ere gaaede ud fra Forudsætningen om et Antal af omkring 100 Folketingsmænd. Naar den ærede Ordfører udtalte, at Flertallet ene og alene havde søgt at gennemføre i Forslaget, hvad man kalder Retfærdighed, saa er det jo af de Udtalelser, der, om jeg maa bruge det Udtryk, ikke have stor Betydning, naar man ikke er enig om, hvad der er det retfærdige. Jeg skal paa ingen mulig Maade inblade mig paa at betvivle, at den ærede Ordfører og Flertallet med ham mene, at den Inddeling, de have foreslaaet, er retfærdig; men han maa undskyldes, at jeg — og jeg er overbevist om, ogsaa det øvrige Mindretal — ikke finder, at den er retfærdig. Vi finde, at en retfærdig Fordeling er kun den, der som praktisk Resultat giver, som jeg udtrykte det ved Sagens 2den Behandling, et efter menneskelige Forhold passende Billede her i Tinget af Stemmingen ude i Befolkningen, og hvis der var Udset til, at den almindelige Valgret ved det Forslag, der foreligger, vilde give et saadant Billede, der nogenlunde svarede til Opfattelsen hos de Valgere, der vælge til dette Ting efter den almindelige Valgret, vilde jeg sige, at det efter min Mening var et retfærdigt Forslag; men dertil kunne vi ikke finde, at der er Udset. Naar den ærede Ordfører udtalte, at han af den nævnte Grund, Forslagets Retfærdighed, ikke vilde inblade sig paa at undersøge, hvorledes de forskellige Partier kunne ventes efter Nutidens Stemning at blive repræsenterede i et nyt Folketing efter det ene og det andet Forslag, skal jeg for saa vidt give ham Ret i denne hans Udtalelse, som en saadan Undersøgelse i og for sig ikke har overordentlig meget at sige, hvis de Principper, der ere nedlagte i Valgloven med Hensyn til Fordelingen, vare i og for sig retfærdige, og der kan jo ogsaa i Tidens Løb ske Forandring i saa Henseende; men hvad jeg skal tillade mig at modsiges, er dette, at man kan bevise Retfærdigheden af Fordelingen ved at nævne forskellige Steder, hvor f. Eks. Højre vilde saa valgt Folketingsmænd, som det i dette Øjeblik ikke kan saa valgte. Dette betyder intet, thi skal der f. Eks. vælges 35 ny Folketingsmænd, saa skal Højre jo have en meget stor Mængde af disse 35, før Forholdet bliver, som det er nu. At Højre vil saa flere Stemmer, beviser jo slet ikke noget. Hvad der er afgørende er, om